

Vjenčanje putem e-maila

Uopće nisam bila zabrinuta,
svi su moji razgovori i
kontakti putem e – maila, s g.
Arsenom govorili da on **organizira**
savršena vjenčanja.
Kad bih se opet udavala
ništa ne bih promijenila, sve
bih opet učinila na isti način. Nema načina
kako da se zahvalim Noi due i svim ljudima
koji su radili na mom vjenčanju i učinili mi
ga **nezaboravnim**.
Na vjenčanju je sve bilo prelijepo, sve je teklo,
skladno, tako savršeno i ležerno.....
Svi su naši snovi ispunjeni.
Annie i Thomas

Tekst: Arsen Maršanić

Fotografija: Robert Pichler, Foto Flash

Pove kontakte s Annie sam uspostavio e - mailom u listopadu 2005. godine. To je bio prvi put da sam u 17 godina bavljenja ovim poslom organizirao čitavo vjenčanje, a da sam mladu upoznao tek dan prije vjenčanja. Budući da ona bolje govori engleski, a ja hrvatski, kako bismo si olakšali, ja sam njoj pisao na hrvatskom, a ona meni na engleskom. Sjajno smo se razumjeli, a kad je nešto bilo nejasno jednostavno bismo se nazvali.

Znao sam o njoj samo toliko koliko smo se dopisivali. Nešto malo više sam saznao od roditelja, koji su jednom oko Božića došli u agenciju, valjda da vide tko sam i što radim. Bio je to susret od 15 minuta u kojem su oni očito shvatili kojom se ozbiljnošću i ljubavlju predajem poslu i da u mene mogu imati puno povjerenje.

A za mene je to bila prva slika o obitelji Matešić.

vjenčanja STVARNA VJENČANJA

Znao sam da je Annie jednostavna osoba, da voli more i Hrvatsku, da je vrlo tradicionalna, plemenita, osoba istančanog ukusa, a kroz naše dopisivanje saznao sam da točno zna što želi pa je bilo zadovoljstvo osmislići njen vjenčanje u detalje.

Znao sam da voli klasičnu glazbu, svira pijano, pjeva mezzosopran. No i uz sve te bitne detalje uvijek postoji rizik koliko sam dobro procijenio, jer dan uoči nema popravka.

Zato je to za mene bilo vrlo izazovno vjenčanje. Vjenčanje u koje je uneseno puno truda, dogovora, uskladivanja želja i mogućnosti, sati i sati priprema, a nisam bio siguran da li je to to... pa razmišljanje o mogućnosti lošeg vremena koje bi zasigurno pokvarilo veliki trud. Od silnog nestrpljenja i očekivanja njihovog dana već sam počeo i sanjati vjenčanje.

Ali Bog joj je vratio sve dobro što je činila.... Kroz pisma sam saznao da je umjesto poklopa za uzvanike Annie darovala novčani prilog dječjoj bolnici Sv. Jude, zasigurno najljepši dar kojim je neposredno darivala i svoje goste, na taj način ih uključujući u tu lijepu gestu koja je prirodnji slijed Anninih donacija bolnici kroz svaki mjesec otkada se zaposnila. Ali u briži za svoje goste, očekujući vruć dan, svima su poklonili lepezu.

Za mjesto slavlja izabrao sam jednu predivnu vilu na Kvarnerskom zaljevu, okruženu zelenilom, koja ima mogućnost primiti oko 50 ljudi u unutrašnjem prostoru u slučaju kiše. Bio sam siguran da će gosti, koji su bili sa svih strana svijeta, biti oduševljeni večerom u predivnom parku vile s pogledom na more, uz puno, puno svjeća.

Trebalo je uskladiti niz detalja od; rasporeda sjedenja, protokola, satnice, oznaka sjedenja, jelovnika, do zadnjih dogovora sa svim studio-nicima koji su radili na vjenčanju.

Od svih tih brojnih razmišljanja, najviše me mučilo pitanje rasvjete jer vila ima samo nekoliko lanterni, ali samo jednu u dijelu gdje nam je trebalo najviše svjetla. Zato sam uz razne ideje oko postavljanja rasvjete odlučio postaviti više od 500 svjeća, koristiti klasične stalke od ko-

vanog željeza, materijala od kojeg su i lanterne. Rezultat je bio zapanjujući, cijeli je prostor u noći sjaj od malih plamičaka.

Mjesecima prije vjenčanja razgovaralo se i o položaju te razmještaju stolova. Kako bi bilo sve pripremljeno na najbolji mogući način, dolazio sam u vilu i noću, kako bih isprobao svjetlo, zvuk, rezonanciju i kako bi se na najbolji način smjestili uzvanici i glazbenici. Odlučio sam se za okrugle stolove smjestivši mladence tako da sjede ledima prema moru, kako bi svi gosti mogli gledati prema mladencima, ali i u plavethnilo mora. Posebno mjesto je trebalo i za posebne goste Tedija, počasnog gosta i njegovu curu.. Za tu priliku oboje su dobili odjelca, a složili smo se da će im biti najljepše na lanterni uz more.

Predivan je osjećaj navečer u ljetno doba sjediti pokraj mora uz blještavilo svijeća i osjećati miris i šum mora. Znao sam da će ih se to jako dobiti, a mlada je bila oduševljena svjećama.

Za cvjetne dekoracije koristili smo hortenzije, koje ja obožavam, a kako mlada voli ruže koristili smo raskošne ruže, mini ruže i razno mediteransko cvijeće. Izabrana boja je bila pastelno zelena, boja koja se odlično stapa s bojama

okoliša, uz stoljetne borove i magnolije, mediteransko raslinje i cvijeće vile. Cjelokupnu sliku predivnog mediteranskog ozračja dopunili su božanstveni zvuci gudačkog kvarteta. Glazba Mozarta, Gabrielia, Bacha, Vivaldia, Pichelberga, Bizeta i Straussa, pa sve do poznatih evergreena i rock and rolla razlijegala se duboko u noć.

Hotel Bonavia je bio moj konačni izbor za hranu. S obzirom da sam i osobno među ostalim zanimanjima i ugostitelj te vrlo dobro upoznat s mogućnostima ugostitelja ovog kraja, to je bilo logično i sigurno najbolje rješenje. Jer ako mogu kuhati za Papu te brojne poznate i vrlo uvažene osobe, dileme nema. Na bespriječan način, na najvišem nivou posluga Bonavie je odradila svoj dio posla.

Dva dana prije vjenčanja mi je lagnulo - NEMA ŠANSE DA PADNE KAP KIŠE! Prognoza odlična, raspoloženje sve bolje, mладenci su i gosti pred Hrvatskom, svi su sretni... adrenalin raste.....

Dan vjenčanja je bio divan, bolji se nije mogao ni poželjeti – sunčan, topao, uz lagani maestral, tako da nije bilo sparine, dok je navečer zapuhala lagana tramontana.

Za mene je ovo bilo jedno od najljepših vjenčanja, jedno od onih koje sam radio s najvećim zadovoljstvom. Bio sam sretan što sam dao najbolje od sebe i upotrijebio iskustvo koje imam, bio sam zadovoljan jer sam im ostvario želje, da sve bude baš onako kako su htjeli.

Zadovoljstvo proizlazi i iz slobode koju su mi dali, jer kako je rekla njena mama: „Napravite što mislite da je najbolje.“

Najveće zadovoljstvo u mom poslu je kad vidiš sretne ljude i kad osjetiš njihovo zadovoljstvo. To je važnije od svih novaca, jer uspjeh vam daje motivaciju za nove pobjede.

Nakon vjenčanja dobio sam pismo zahvale roditelja:

Poštovani gospodine Arsen,
nakon puno razmišljanja kako Vam se zahvaliti za sve što ste napravili za našu Annie i Tommyja i čitavu obitelj, stvarno ne znamo način. Samo znajte da kad pomislimo na taj dan, pričamo o njemu ili gledamo slike s vjenčanja, naše misli lete i k Vama, jer stvarno ste nam ispunili san.

Hvala Vam, Nelo i Marija Matešić

Kad je bila prvi put u Hrvatskoj Annie je dobila medvjedića Tedija koji je bio počasni kum s medvjedicom, koji su za tu priliku i dobili odjeću za vjenčanje

Za uspomenu svakom su gostu darovali lepezu, kako bi im bilo manje vruće, na kojoj je pisalo da su novčano darivali dječju bolnicu Sv. Jude

Gudački kvartet Valtera Veljaka, otac eminent-

tin glazbenik, dvije kćeri i sin, inače članovi Hrvatskog kazališta u Rijeci, svirali su dvije violine, čelo i kontrabas.

Navečer je gudački orkestar bio pojačan pijanistom Srećkom Valovšekom, a svirali su Mozarta, Gabrielia, Bacha, Vivaldia, Pichelberga, Bizeta i Straussa, te hrvatske i svjetske evergreene.

Tri godine prije vjenčanja Tommy je kupio zaručnički prsten i čuvao ga u sefu svog oca. Bio je siguran da će se oženiti s Annie.

Roditelji su porijeklom iz Hrvatske, mama s otoka Lošinja, a tata s otoka Suska.

Annie je često s roditeljima dolazila u Hrvatsku te uvijek govorila da će se vjenčati negdje u Primorju u Hrvatskoj.

Preporuku smo dobili, pričaju nam roditelji, iz našeg kraja od mnogih poznanika i rođaka. Kratki susret oko Božića bio je dovoljan. Dekoracija i cvijeće bili su divni (mama radi u cvjećarnici). Naši rodaci rade u ugostiteljstvu, imaju svoje restorane, oduševljeni su hranom, poslugom i cjelokupnim izgledom. Svaki put kad bi glazba započela svirati u crkvi, nama i našoj Annie, počele bi teći suze. Nemamo zamjerke za niti jedan detalj na vjenčanju.

